

HOMILIE 33^E ZONDAG DOOR HET JAAR B ZA 17 / ZO 18 NOVEMBER 2012

Wat blijft, als alles vergaat? De bloemen zijn uitgebloeid. De bladeren vallen van de bomen. De natuur sterft af. Wat blijft er na het doodsbericht? Wat blijft na al deze voortekenen van de wereldondergang? Wat blijft als de zon uitdooft en de maan niet meer schijnt, als de sterren van de hemel vallen? Wij kennen deze doemscenario's die vaker afgeschilderd zijn. Maar wat moeten wij met een doemscenario als evangelielezing? Wat betekent dat alles?

In het vooruitzicht van zo'n doemscenario stellen wij ons vragen. Waartoe het leven? Als mensen zijn wij uit het niets geschapen door Gods scheppend Woord. Wij leven een tijd lang, met veel lief en leed. Dan komt de dood en de ondergang en is er dan aan het einde weer niets? Is het leven de weg van niets naar niets? Terwijl deze vragen gesteld worden en de herfstige natuur in ons deze - zelfde vragen doet opkomen, gebruikt Jezus een beeld dat in de lente thuis hoort: de takken van de vijgenboom, die opzwellen en uitbotten en zo de komende zomer aankondigen. Jezus past dit beeld van de lente toe op het einde der tijden en op zijn terugkeer, die als een eeuwige zomer alles met licht zal bestralen en alle mist, triestigheid en kilte verdrijft.

Het evangelie spreekt ons ook over andere voortekens, die minder inspirerend en vertrouwen-wekkend zijn, zoals aardbeving en duisternis. Er zijn voortekens, die angstaanjagend en verontrustend zijn, maar toch deze beelden moeten onze aandacht juist vestigen op de zwellende tak en op de knop, die van binnenuit openbreekt onder de druk van het leven, dat zich een weg naar buiten baant. Zoals een nachtegaal de mooiste liederen zingt in de duisternis van de nacht, zo zingen wij, christenen, liederen van hoop, terwijl er tekenen zijn die op het einde wijzen. Voor een christen is het nooit afgelopen. De christen mag nog vertrouwen als er voor de ongelovige geen reden tot hoop meer is. "Kijk naar de vijgenboom," zegt Jezus. Voor de joden is dat een duidelijk teken. Het is in Israel de eerste boom, die uit de winterslaap ontwaakt en zich weer met zijn grote bladeren tooit. Hij is de eerste bode van de komende lente en zomer. Hij is het aangewezen symbool om het nieuwe, frisse leven aan te duiden. Zoals de lente na de winter onfeilbaar zeker doorbreekt, zo zullen wij eens voor Christus komen te staan in het nieuwe frisse leven.

Vandaag lezen wij het slot van het evangelie volgens Marcus. Als er sprake is van verschrikkelijke dingen die te gebeuren staan, dan krijgen wij toch de verzekering, dat deze dingen moeten gebeuren, opdat er iets nieuws tot stand gebracht kan worden. De oude schepping met zijn gebrokenheid beleeft zijn laatste stuiptrekkingen, maar het nieuwe leven staat te dringen. In de nieuwe schepping zal de gebrokenheid voorbij zijn. Alle tranen zijn afgewist en er zal geen dood meer zijn, geen rouw en pijn. Het is als bij barensweeën, die de geboorte van een nieuw kindje aankondigen. Als het kindje eenmaal geboren is, is alle pijn snel vergeten.

"Kijk naar de vijgenboom." Als je de belofte van de komende zomer in je hart draagt, leef je niet alleen hoopvol, maar dan wordt je ook voor anderen een aanleiding om te hopen en te vertrouwen. Paus Johannes XXIII zei eens: "Probeer, als het leven op een nacht lijkt, niet alleen lichtpunten te zien, maar probeer dan juist voor anderen ook een lichtpunt te zijn, want duizend angsten kunnen onze hoop niet verijdelen."

Wie in dit vertrouwen leeft, is nooit moedeloos. Hij stelt ook geen vragen naar tijd en plaats van het einde van het eigen bestaan. De hemelse Vader weet het wel. Maar sinds Jezus uit de dood is opgestaan, kan het niet meer donker worden. Een nieuwe tijd laat zich al ervoeren. Wij zijn niet op weg naar het niets. Daarom slaan wij christenen onze aardse levenstent niet te vast in de grond. Wij hebben ons hart niet verpand aan wat voorbij gaat. Wij zullen opgenomen worden in Gods woning. Dat zal ons nieuwe vaderland zijn. Jezus heeft het gezegd. En Jezus'woord mag meer gezag hebben dan al onze twijfels en vragen.

Sinds mensenheugenis is er leed en nood en angst, maar reeds bloeit de vijgenboom. De Heer is verrezen. De overwinning is behaald. De Heer gaat komen, zo zeker als de nieuwe lente waaraan de eerste tekenen nu al waarneembaar zijn.